

Пролог

Ніч заглянула у вікна будинків. У таку пізню пору люди готуються до сну, але не в домі Рене. Він саме збирається до праці у нічну зміну. Поцілувавши на прощання кохану дружину та дитину, зібрався вже виходити з дому, аж раптом почувся голос зі спальні.

– Рене, не забудь узяти їжу, – вигукнула Міріам, почувши, як відчиняються вхідні двері будинку.

– Дякую, кохана, – вигукнув у відповідь. – Мало не забув, – пробубонів собі під ніс.

Рене часто все забуває: імена й обличчя людей, продукти в магазині, взяти їжу із собою на роботу. Всього не перелічити. Коли Міріам із ним тільки познайомилася, він таким не був. “Тоді від нього пахло мріями, а тепер лише хлібом” – міркувала інколи вона. Міріам ніколи б не вийшла заміж за забудькуватого чоловіка. А якби вийшла, то лише заради його бороди, яка приваблювала її понад усе. Невеличка борідка личила йому так само, як Моні Лізі її усмішка. Міріам здогадується, у чому річ: постійні нічні зміни в пекарні зробили його таким неуважним. Окрім того, після нічної роботи хочеться добре виспатись, але навіть для такої маленької радості в нього не вистачає часу. Треба пильнувати доньку, поки Міріам не повернеться з роботи. Дивно виходить: ти важко працюєш заради ліпшого життя, але тобі ніколи жити тим життям, бо мусиш тяжко працювати. Замкнуте коло.

Ближче до світанку, коли сонце лише приготувалося з’явитися світові, Антипатрос проходжувався ще темними вуличками

міста. Опустивши погляд на мокру від дощу кам'яну бруківку, поволі рухався вперед. Тиша і темрява його не лякали, навпаки, манили до себе, допомагали впорядкувати думки. Сьогодні він вирішив виконати завдання Всевидючого Ока. Відколи його обрали відповідальним керівником за Францію, він чимраз менше брався за виконання завдань Ока. У якийсь момент йому стало нецікаво чи навіть байдуже. Завдання, що їх надсилає Око, не завжди були йому зрозумілими, ба більше, здавалися безглуздими. От сьогодні він мав зробити так, щоб мешканка будинку по вулиці Флюріона 14А не могла відчинити вхідні двері. Через те, що двері відчинялися назовні, заблокував їх за допомогою невеликого залізного стрижня. Він його міцно забив між дверима і порогом. Здогадувався, що вона не зможе залишити свій дім, а отже, запізниться на роботу, зустріч чи хтозна-куди. Звідси випливають наслідки, що стануть причиною інших подій у житті цієї людини.

“Але, з іншого боку, в тому будинку можуть мешкати й інші члени сім'ї, крім тої людини, що важлива Оку, – розмірковував про себе Антипатрос. – Як бути з ними? Вони ж також можуть запізнитися у своїх справах, і що тоді? Хіба це не вплине на їхні долі?”

– Але Всевидющому Окові ліпше знати, – промовив уголос слова, що їх часто повторює його брат. – О Керрі, мій славнозвісний братику, ти навіть ліпше за Око знаєш, що добре для всіх нас. Адже Вартові вирішують людські долі! – кпинив ще з однієї улюбленої фрази Керрі. – Недарма саме тебе обрали керівником Вартових. Якби ж очільникам континентів вистачило розуму, коли вони робили свій вибір, то все могло бути інакше. Але вони такі ж бовдури, як і ти, – остаточно узлився.

Багато років тому, коли обирали голову Вартових мрій, Антипатрос також був одним із головних претендентів на цю посаду. Він був певен, що глави континентів оберуть саме його новим керівником Вартових, оскільки був старший за свого брата Керрі й не поступався йому у спритності та розумі. Проте жага влади, якої так прагнув Антипатрос, стала для нього каменем спотикання. Глави континентів вважали, що про владу майбутній керівник має думати в останню чергу. На першому місці повинні

бути чесність, порядність і справедливість. Як результат, вони вирішили обрати Керрі новим керівником Вартових мрій.

Однак є дещо, що так сильно гнітило Антипатроса. Цьогоріч йому виповниться рівно триста років, а це означає лише одне – час прощатися. Вартові мрії не вічні, як і люди, просто вони живуть довше. Світ постійно змінюється, а Вартові, як кажуть, мають іти в ногу з часом, тому на зміну старим Вартовим приходять нові. Після життя настає смерть, а тоді приходить нове життя, і цей процес незмінний від становлення світу. Людям дається лише мить, щоб побувати на сцені життя, але настане день і ширма закриється. Одні почують бурхливі оплески, вигуки “браво”, а інші – тишу або ще гірше – побачать порожню залу. Позаяк діяльність Вартових доволі специфічна і спрямована безпосередньо на людей, саме тому їм дається трохи більше часу. Проте, як виявляється, не всім його вистачає.

– Антипатросе, – неждано почувся чийсь тонкий неприємний голос.

Він похапцем глянув позад себе, але нікого не побачив.

– Антипатросе, – знову пролунало.

Голос здався ще більш неприємним.

– Хто тут? Марселоне, це ти? – подумав, що це Вартовий.

– Не бійся мене, я лише голос, що втратив власне тіло.

– І що тобі потрібно від мене?

– Минуло багато часу, поки я знайшов тебе, тобто того, кому до снаги очолити моє військо. Саме у тобі, мій друже, таїться нестримна сила, яку треба лише вивільнити, і вона покаже всім, на що ти здатен, а особливо Вартовим. Дозволь лишень тобі допомогти звільнити її.

– Що ти в біса таке? – почав крутити головою в різні сторони, оскільки голос лунав зусбіч.

– Тебазіл, – вдоволено промовив той. – За часів, коли я володів неймовірною силою і армією, лише одна згадка про мене наганяла страх на чарівників усього світу. Моє ім'я боялися згадувати найсильніші чарівники, і добре робили. Адже я знищив не одну сотню цих клятих і зарозумілих зрадників.

– Ти чарівник?

– Я не просто чарівник. Я перший, хто наслідився звільнити

своїх братів і сестер від рабства білої магії. Я прагнув надати їм свободу вибору, щоб кожен міг вільно обирати між істинною магією і чистим шарлатанством. Адже лише чорна магія робить тебе вільним, господарем своєї долі. Проте цим самозакоханим чарівникам більше подобається виконувати чийсь накази, ніж іти за покликом істини. Вони насмілилися повстати супроти мене та моєї армії, яка прийшла визволяти їх з рабства чарівників доброї волі. Якби не клятві Вартові мрій, що втрутились у перебіг битви, я б того дня знищив усіх непокірних. Через те, що сили виявилися нерівними, всі мої воїни полягли, а мене покарали, заславши до зачаклованої кам'яної в'язниці на тисячу років. Це все, на що ці жалюгідні чарівники були здатні, адже вбити мене було не до снаги їм. І от, коли дія чарів завершилась, я розпочав пошуки того, хто зможе допомогти мені помститися чарівникам і заодно Вартовим. Здається, я його знайшов.

– Ти обрав мене? – здивувався.

– Антипатросе, я прийшов до тебе, щоб дати тобі другий шанс.

– Про який саме шанс ідеться?

– Бажання помсти, що так давно не полишає твоїх думок, не дає тобі спокою. Вивільни його. Твій брат думає, що розумніший за тебе, бо його обрали керувати всіма Вартовими. Однак саме ти мав обійняти цю посаду головного Вартового, адже у тобі тече кров лідера. Вартові – безголові дурні, раз не змогли розгледіти у тобі потенціал. Антипатросе, я дам тобі владу, силу, а головне – безсмертя. Тобі вже недовго залишилося ходити по цій землі, чи не так? Хіба ти не хочеш довести тим нікчемним Вартовим, що вартий більшого, вартий трону самого володаря темряви!

Антипатрос на мить замислився. Тебазілові слова влучили прямисінько у його серце. Вони одразу знайшли відгуки у його думках і почуттях. Тебазіл добре знав, що його найбільше болить, тому шанси в Антипатроса, аби вистояти перед такою спокусливою пропозицією, були надто мізерними. Аж надто сильно він прагнув помсти.

– Зважся, бо твій час близький. Чоловік, якого ти маєш врятувати, вже наближається сюди.

– Врятувати від кого? – здивувався.

Останній Вартовий

Мешканці різних міст, зокрема і прибережного містечка Жуан-ле-Пен, нарешті повернулися до своїх домівок. Влада Франції доклала чимало зусиль, аби переконати своїх громадян у тому, що їхній країні нічого не загрожує.

Спочатку у всіх газетах написали, що до Землі наближається дрібний астероїд на ім'я Сіріус, але жодної загрози життю людей він не становить. І нібито саме про астероїд Сіріус ішлося в тому листі, що його знайшов на березі моря безхатько Рене. Втім, коли незалежні астрономи з різних куточків світу почали публікувати свої дані про те, що зірка Сіріус справді зникає, людей охопила ще більша паніка. Вони більше не вірили владі і вважали, що найвдалішим рішенням буде якнайшвидше покинути свою країну. Влада намагалася вигадати нові побрехеньки, але в них мало хто вірив. Ситуація почала виходити з-під контролю.

Проте одного дня, на превеликий подив усіх, зірка Сіріус знову засяяла на нічному небі. Ніхто не зміг пояснити, як таке могло статися. Влада Франції вирішила скористатися з цієї ситуації та трішки схитрувати, аби виправдати своє становище в очах громадян. На перших шпальтах усіх газет красувалася стаття, у якій ішлося про перемогу над таємною організацією “Вартові мрій”.

“Завдяки злагодженим діям жандармерії було викрито та встановлено місце перебування небезпечної секти, яка називала себе Вартовими мрій. Усіх членів цієї організації затримано та у скорім часі буде передано до суду. У ході слідчих дій нам вдалося з'ясувати, що люди з цієї секти поклонялися небесній зірці Сіріус, вважаючи її певного роду божеством. Вони вірили в те, що коли зірка Сіріус зникне з нічного неба, настане кінець світу.

Як ви знаєте, у космосі дуже часто відбуваються різного роду процеси, які ще не до кінця досліджені вченими. Велика газова хмара, що дивним чином утворилась у космосі, заступила світло зірки, тому всім здалося, що вона зникає. У результаті, особи з цієї організації сприйняли цей факт як ознаку кінця світу, згідно зі своїми віруваннями. Лист, що його викинуло на берег містечка Жуан-ле-Пен, також їхня витівка.

Через ситуацію, що склалась, економіці Франції завдано непоправних збитків. Усі члени цієї секти, згідно з нашими законами, понесуть найсуворіше покарання.

Сьогодні кожен громадянин, відвідавши будь-яку обсерваторію, може особисто переконатися в тому, що зірка Сіріус сяє на нічному небі, як і раніше. Шановні громадяни, вашому життю нічого не загрожує, тому що ваша країна дбає про вас”.

– Повна маячня, – пробурмотів Жорен, жбурнувши газету з новиною у смітник. – Вони все це вигадали, щоб замилити всім очі. Насправді відбувається щось вкрай небезпечно, але простим людям про це ніхто не зізнається.

– Жорене, годі бурмотіти! Краще берись до роботи, – заревів мосьє Олів'є.

Його назначили особисто наглядати за Рене, допоки той працюватиме на громадських роботах. Коли всі дізналися, що немає ніякої загрози, начальство Жорена одразу ж звільнило його з газети, щоб він, бува, знов не утнув щось подібне. Також йому назначили покарання у вигляді триста шістдесят годин громадських робіт за поширення неправдивих новин, які становлять небезпеку для національної безпеки країни. Відтоді Жорен щодня замітає вулиці містечка під пильним наглядом жандарма – мосьє Олів'є. Йому також добре через це перепало. Жорен намагався знайти нову роботу, але ніхто не хотів мати з ним справу. Усе його життя пішло шкереберть через одну статтю.

Нещодавно до нього знову приїздив якийсь жандарм, але цього разу із самої столиці, щоправда, був одягнутий у цивільний одяг. Останнім часом саме такі гості стали часто навідуватися до нього. Волів дізнатись усі деталі, пов'язані з тим листом, від моменту, коли листа знайшли на березі моря, і до моменту, коли його випустили у світ. Здається, він представився містером Бенксі.

Габрієль саме зайшов до своєї кімнати, ледве волочачи ноги. Екіпаж лише годину тому повернувся з моря. Йому неабияк кортіло завалитися на ліжко й нарешті нормально виспатися. Провівши три дні в морі майже без сну, зовсім вибився із сил. Улов видався настільки великим, що довелося весь час возитися з тою рибою. Він, здається, вже звик до того, що від нього постійно тхне рибою, звик до роботи, втоми та того, що батька немає поруч. Вигляд змореного обличчя батька за кухонним столом, коли вони всі разом вечеряють, навічно закарбувався у його пам'яті. Після того випадку навіть Щастя більше не ходить у море. Він його чудово розуміє. Єдине, що Габрієлю додавало сил, це думка про те, що він Вартовий мрій. Він із нетерпінням очікував на той день, коли можна буде розпочати навчання у школі Вартових, адже минуло більше місяця, коли Габрієль врятував їх.

За дверима кімнати Габрієль почув дивний шум, немовби хтось провалився всередину будинку крізь дах. Зненацька двері кімнати прочинилися. На превеликий подив Габрієля, всередину завалився чоловік міцної статури, одягнутий у темний жакет із білими візерунками. Такий жакет носять лише глави континентів Вартових мрій.

– Вітаю, Габрієлю, – промовив. – Радий тебе знову бачити. Сподіваюсь, у тебе все гаразд. Я Вартовий Рохнот, глава Європейського континенту.

“Рохнот?” – намагався подумки згадати, де він чув його ім'я.

– Рохнот! – зірвалося з уст Габрієля. – Це ж ви мене врятували від Морфів у квітковому магазині. Здається, ви ще й застрягли в тому тунелі, яким мене перемістили.

– Чесно кажучи, я й не думав уже, що виберуся звідти. Проте завдяки тобі я таки повернувся назад і знову побачив Вартових. Тепер ти – герой.

– Та який там із мене герой? Я лише зробив те, що повинен був. Ви прийшли по мене? – нетерпляче запитав.

– А ти як гадаєш?

– Ну, – завагався й навіть уже пошкодував, що погарячкував зі своїм дурнуватим запитанням.